

[Hanne Budtz.]

kan kalde det sideløbende institut, og det har undret os meget. Udvalget har også ønsket et sådant institut, men det er ikke gået så vidt som til at ville lovfæste det. Jeg tror, det er det eneste område, hvor på udvalgets forslag adskiller sig fra den højtærede udenrigsministers, at dette institut ikke er medtaget i udvalgets forslag. Det er næsten, som om denne regering har en særlig forkærlighed for institutter. Hvert år sit institut. Denne regering eller den tidligere regering af samme navn oprettede pædagogisk forskningsinstitut, socialforskningsinstituttet og levnedsmiddel-instituttet; der er bebudet et økonomisk samordningsinstitut og her et u-videnskabeligt eller, for ikke at give anledning til misforståelse, et u-landsvidenskabeligt institut. Nok er vi absolut positivt indstillet over for denne rammelovgivning, men jeg er bange for, at rammen helt er ved at blive væk under forsøg på at skabe disse organer.

Men under alle omstændigheder: det vigtigste er, at vi når frem til henholdsvis formen for og omfanget af bistanden. Formen er jo allerede nævnt af de foregående ærede ordførere, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det skal være multilateral eller bilateral hjælp, og vi er enige i, at begge dele må have deres berettigelse. Vi er enige i, at et økonomisk samarbejde på hele dette område er naturligt, og vi finder det rimeligt at gå i detaljer senere. Med hensyn til spørgsmålet om stipendiater og eksperter mener jeg ikke det skal være et enten-eller, men et både-og. Spørgsmålet om kapitalgarantier også fra private erhverv interesserer os umådeligt, og først og sidst hvilke projekter der skal gennemføres.

Hvad angår selve omfanget af hjælpen, er vi altså enige i — det vil jeg gerne gentage — at en betydelig udvidet bistand er nødvendig. Jeg mener ikke, vi kan lægge os fast på et bestemt tal; vi er tværtimod enige med den højtærede udenrigsminister i den del af hans fremsættelsestale, der siger, at vi først bør tage stilling til størrelsen af hjælpen, efterhånden som de konkrete projekter foreligger. Det kunne nemlig meget let tænkes, at de gode tider bliver mindre gode, og at bevillingerne til udviklingslandene så må gives på bekostning af for-

dele, som vi danske statsborgere i øjeblikket har. Der er talt om, at det vil være påkrævet med et oplysningsarbejde her inden for vort eget lands rammer for at skabe interesse og forståelse for denne store hjælp, og det kan blive særlig nødvendigt, hvis det er sådan, at vi må give afkald på andre ting — hvad jeg ikke har spor imod — for at kunne hjælpe disse mennesker ude omkring i verden, fordi de simpelt hen nu engang kommer os ved. Jeg er enig i, at det kan ske gennem pressen, der i høj grad har uddybet disse ting og også radio og fjernsyn har en meget stor opgave. Så sent som i aftes så vi en fortræffelig udsendelse om udviklingslandene som et led i en for længst planlagt oplysningsserie om disse forhold, og der er planlagt en grundbog om udviklingslandene i Afrika. Det er altså et arbejde, der allerede længe har været interesse omkring, og som naturligvis skal fortsætte.

Der er altså mange enkeltheder ikke mindst i den administrative opbygning, vi gerne vil se nærmere på i udvalget, og som vi foreløbig ser kritisk på, men jeg tilsiger mit partis positive medvirken, og vi er indstillet på, at der skal komme et godt resultat ud af denne lovgivning.

Else-Merete Ross: Mit parti ser med stor velvilje på en betydelig forøgelse af de bidrag, Danmark giver til teknisk bistand til de underudviklede lande. Det er dog ikke ensbetydende med, at vi er helt indforståede med det foreliggende lovfor-slag.

Af den skriftlige fremsættelse synes det at fremgå, at man tænker sig et dansk råd for teknisk samarbejde med udviklingslandene etableret så hurtigt, at den nye administration vil være i stand til at lede den landsindsamling, der skal sættes i gang i foråret 1962. Bortset fra, at jeg ikke synes om denne landsindsamlings formål, synes jeg, man dermed har begrænset den tid, udvalget kan få til en grundig drøftelse af lovforslaget.

I den skriftlige fremsættelse tales der om, at en forstående og fremsynet tilrettelæggelse af forholdet til udviklingslandene måske vil blive denne og de kommende generationers største udenrigspolitiske pro-